

Szolgálni és bizonyosságot tenni, de hogyan?

„Mert valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzetség között, az embernek Fia is szégyellni fogja azt, mikor eljő az ő Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.” Márk 8:38, „Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról én is vallást teszek mennyei Atyám előtt.” (Mt 10,32).

„Milyen kegyelmes ígélet és figyelmeztetés ez! Nagyszerű dolgot helyez itt számomra kilátásba az Ige. Barátaim elhagyhatnak, ellenségeim ujjonghatnak, az Úr azonban nem tagadja meg szolgáját. Nincs kétségem afelől, hogy az Úr a magáénak tart, hiszen új meg új zálogát adja szeretetének. De eljön a nap, amikor meg kell majd állnom az Atya előtt. Milyen öröm tudnom, hogy Krisztus akkor majd vallást fog tenni rólam. Azt mondja majd: ez az ember bízott bennem és kész volt bántalmazást is szenvedni nevemért, ezért én is a magaménak vallom őt.

Nagybritániában régen, ha valakit lovaggá ütöttek, a királynő gyémántos térdszalagot adott át neki. Nagy megtiszteltetés volt az összegyűlt sokaság előtt átvenni ezt a kitüntetést. Láttam egy két Oscar-díj átadási ünnepséget. Felemelő, pedig mulandó illúzió minden. Mi az (...) ahhoz a tisztséghez képest, amikor majd Krisztus vall bennünket a magáénak a magasságos Isten trónusa előtt, a mennyben és hervadhatatlan koronával koszorúz meg? Ezért soha ne szégyelljem, hogy az Úré vagyok. Soha ne hallgassak gyáván, se ne alkudjak meg félszívvvel. Pirulnom kellene, mert azé vagyok, aki megígérte, hogy kezeskedik az életemért Isten előtt? Nem! Nagy örömmel teszek vallást az én Uramról. Akármennyi hibám legyen is, Krisztust soha nem szégyellem, és a keresztről szóló tanítást bátran hirdetem. Uram, nem rejtem magamba a Te igazságodat.”¹

Ez a bizonyágtétel azonban nem működik a Krisztus könyörögve imádkozó gyülekezete nélkül, vagyis csak veletek együtt lehetséges. Mózes, amikor elég erősnek érezte magát, hogy bizonyosságot tegyen népe előtt a hitéről, meggyőződéséről, az elköteleződéséről, arról, hogy ő kihez tartozónak vallja önmagát nem jutott messzebb a szerencsétlen egyiptomi rabszolgahajcsár meggyilkolásánál. Ítéld meg, milyen vallás, - és bizonyágtétel volt ez? Kezdetben Mózes úgy látta, hogy ő a nép szabadítója, és noha igaza volt e látása felől, bárhogyan buzgólkodott is, teljesen alkalmatlan volt az Isten eme nagy munkájára, sőt felettébb csúfosan megszegyenült. Vajon miért?

Popper Péter a halála előtt készült interjújában mondta a következőket:

„Mérei Ferenc, a neves pszichológus szerint a sikeres élet titka nagyon egyszerű: nem kell mindig jól járni. El kell fogadni, hogy vannak a vereségeknek, a bukásoknak, az életnek olyan szempontjai is, amelyeket az ember csak akkor láthat meg, miután kiütötték, és a földön fekszik.” Csakis a föld porába borulva² hallhatjuk meg újból és újból ezt:

- „Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról én is vallást teszek mennyei Atyám előtt.”

¹ Charles Haddon Spurgeon: Isten ígéreteinek tárháza Primo/Evangéliumi kiadó Budapest 1994. oldal 298. vö.: <http://www.keresztenyudalok.hu/ahitatok/spurgeon?ho=10&nap=14>

² 2Móz 34:8; 4Móz 14:5; 4Móz 16:3-4; 5Móz 9:18; 25.

Értetni véljük, hogy nem bármilyen Jézus-bizonyoságtétel Krisztus-vallástétel, amit mi, én, vagy te annak szánsz, vagy szánunk. Aki már megégette magát a Mózeséhez hasonló kudarccal csak nagy óvatossággal meri mondani azt, amit Pál így fogalmazott meg:

- „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltétem nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.” 2Tim 4:7-8.

Pál vallomását hallottuk, aki Saulusként a Krisztus gyülekezetét üldözte öldökléstől lihegve, miközben meg volt győződve igaz ügye felől.³ Őt is a föld porából⁴ szedte össze az Úr, emelte fel, hívta el, hogy megismertesse nevét a nemzetekkel.⁵

A keresztyén annak örül, ha más, legfőképpen az Úr maga személyesen tesz bizonyosságot a szolgájáról, hogy úgy mond, Pál, vagy bárki az enyém és Én az Úr ismerem őt.⁶

Krisztusbizonyoságtételünk forrása nem saját magunk vagyunk, hanem az olyan módon a mi munkánk, hogy ugyanakkor 100%-ban Szentlélek munkája is, és ez csoda. Sokat kell nekünk tusakodnunk ezért a csodáért. Mózes negyven⁷ évig legeltette apósa nyájait (2Mózes 3: 1) Midján földjén (2Mózes 2: 15), amikor újra meghallotta az Úr Igéjét. Akkor ezt kérdezte:

- „Ki vagyok én, hogy engem küldesz?”⁸

Ezt akkor hallotta és mondta, amikor Isten negyven éven át már titokban felkészítette őt az emberfeletti küldetésre.

Így vagyunk ezzel mi is. Lehet, hogy látásunk van Istenről és nagyon világosan megértjük mit kíván tőlem, tőlünk. Bele is kezdünk, de aztán jön valami, ami hasonlít ahhoz a kardoskodáshoz, amivel Mózes agyonütötte azt a nyomorult egyiptomit, majd elbujdosott és negyven évig juhokat és kecskéket legeltetett a pusztában. Van úgy, hogy már teljesen azt érezzük, hogy Isten semmit nem cselekszik az ő népéért, az Ő Igéjéért, az örök üdvösség nagy ügyéért, az Ő igazságáért, amikor meglátjuk azt a lángoló bokrot, amely csak ég, de se hamu, se kihűlt szén nem lesz belőle. Mózes is azért érezhette úgy, hogy Isten már semmit sem cselekszik, mert még égett a szívében a testvérei iránti szeretet tüze. Így tehát, amikor már a saját csontunkban érezzük, hogy egyéni fáradozásunk Istenért ostoba vakmerőség, egyéniségünk pedig az Istennel való személyes közösségünk kohójában izzik és kiég belőle minden salak és teljesen elveszítettük már a saját bátorságunkat, és mindennek fölébe még kivénhedt, mihaszna csatalovaknak is érezzük magunkat, akkor visszajön Isten, a nevünkön szólít és megismétli a hívást.⁹

³ Saulus pedig még fenyegetéstől és öldökléstől lihegve az Úrnak tanítványai ellen, elmenvén a főpaphoz, kére ő tőle leveleket Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál némelyeket, kik ez útnak követői, akár férfiakat, akár asszonyokat, fogva vigye Jeruzsálembe. Apcs 9:1 – 2.

⁴ Apcs 9:4; 8; 11; 22: 7.

⁵ Gal 1:15-16; Apcs 9:15; Apcs 22:14-15; 21; Ef 3:8-11; Róm 15:16

⁶ Ézs 43:1; 45: 4; Apcs 19:15

⁷ Mikor pedig negyvenéves kora betölt, eszébe jutott, hogy meglátogassa atyjafiait, az Izrael fiait. Apcs 7:23; És negyven esztendő elteltével megjelenék neki a Sínai hegy pusztájában az Úrnak angyala csipkebokornak tüzes lángjában. Apcs 7:30; Mózes pedig nyolcvan esztendő és Áron nyolcvanhárom esztendő vala, amikor a fáraóval beszéltek. 2Móz 7:7

⁸ 2Mózes 3: 11.

⁹ Az Úr pedig monda: Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, amely Egyiptomban vagyon és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvedéseit. Le is szállok, hogy megszabadítsam őt az egyiptombeliek kezéből és felvigyem őt arról a földről, jó és tágas földre, tejfel és mézzel folyó földre, a

„Mert valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzetség között, az embernek Fia is szégyellni fogja azt, mikor eljő az ő Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.” Márk 8:38 „Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról én is vallást teszek mennyei Atyám előtt.” (Mt 10,32).

Miért van ez így? Azért, mert az „Isten szolgálatának kérdéseire a kulcs Isten kezében van; ez a kulcs pedig az imádság, nem a munka. Nem az a munka, amit manapság annak tartanak, mert az sokszor kibújik az Istennel való szoros közösség alól. Az Istenért végzett munka problémáit nem a józan ész kulcsa nyitja fel, sem a gyógyászat, a civilizáció, a nevelés, sőt az evangélizáció kulcsa sem. Egyedül az imádság oldja meg ezeket a kérdéseket. "Kérjétek az aratás Urát!" Természetes ésszel az imádság nem alkalmazható, egyszerűen képtelenség. Meg kell látnunk, hogy az imádság a józan ész szempontjából nézve ostobaság. (...) Hányan imádkozunk (...) úgy, hogy csak egyetlen személyre, Jézus Krisztusra vagyunk tekintettel? Az Ővé az aratás, amit a nyomorúság és a bűn érlelt meg. Ez az az aratás, amelybe munkások kiküldéséért imádkozunk. Tele vagyunk gyakorlati tennivalókkal, holott körülöttünk az emberek megérték már az aratásra, mi pedig egyetlen egyet sem aratunk le belőlük, hanem túlfűtött tevékenységgel elpazaroljuk Urunk idejét. (...) Egyetlen keresztyénnek sincs különleges munkája, hanem arra van elhíva, hogy Jézus Krisztus tulajdona legyen. Szolga, aki nem nagyobb Uránál, és aki Jézus Krisztusnak nem írja elő, hogy mi legyen a szándéka vele. Urunk hívása nem valamilyen különleges munkára szól; Ő önmagához szólít. "Kérjétek azért az aratás Urát" (Máté 9:38; Luk 10:2), és Ő majd irányítja a körülményeket és kiküld titeket.”¹⁰

Hogy jutott el Mózes, vagy bárki oda, hogy Isten szemtől szemben szólt hozzá, ahogy ember beszél a felebarátjával¹¹, Mózes és az a bárki pedig engedelmeskedik?

Tanúságtételünk, Isten minden szolgájának tanúságtétele és szolgálata a mi Urunk nagycsütörtöki tusájának mintájára, prototípusa szerint történik, amely az Atya és Fiú közössége. Urunk bevon bennünket is a saját Atyjával és Istenével való közösségébe, hogy vele együtt imádjuk Istent, mennyei Atyánkat. Ez az a hely, ahol találkozunk az Úr Jézus Krisztussal, mennyei Atyánkkal a Szentlélek közösségében, de egyben azzal az önmagunkkal is aki „eltemettünk Ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.”¹² Ebben a közösségben ismerjük meg Istent, magunkat és tanuljuk fiakként imádni Őt, valamint apostolaiként szolgálni Ő neki, akinek keresztyénként a nevét viseljük.

Ez „az imádság a Megváltó halálos küzdelmére, nem az én küzdelmemre épül. Csak a gyermek imádságai hallgattatnak meg, a bölcs emberé nem.”¹³

Krisztus megvallása háború, élet halál harc a gonosszal. „A mennyei magvetést nem a nevetés jellemzi, sokkal inkább a lelkek iránt érzett őszinte aggodalom. Így kell hirdetnünk az evangéliumot, nem felületes könnyedséggel. Ismeretes, hogy sokan, akik könnyű szívvel

kananeusok, khitteusok, emoreusok, perizeusok, khivveusok és jebuzeusok lakóhelyére. Mivel hát íme feljutott hozzám az Izrael fiainak kiáltása és láttam is a nyomorgatást, amellyel nyomorgatják őket az egyiptombeliek: Most azért eredj, elküldelek téged a fáraóhoz és hozd ki az én népemet, az Izrael fiait Egyiptomból. 2Móz 3:7-10

¹⁰ Oswald Chambers: Krisztus mindenekfelett Primo/Evangéliumi Kiadó Budapest 1992. oldal 292. vö.: <http://www.keresztenydalok.hu/ahitatok/chambers?ho=10&nap=16>

¹¹ 2Móz 33:11; 5Móz 34:10

¹² Róm 6:4

¹³ Oswald Chambers: Krisztus mindenekfelett Primo/Evangéliumi Kiadó Budapest 1992. oldal 293.

mentek a háborúba, odavesztek. Sokszor ugyanez érvényes a könnyűszerrel végzett szellemi magvetésre is”¹⁴, vagy az Isten, az aratás Urának aratására.¹⁵

Jézus az Olajfák hegyén az Atyával való közösségében igent, azaz ÁMEN-t mondott az Isten megváltva üdvözítő akarata és már ott legyőzte a Sátánt, a bűnt és a halált örökre. A kivitelezés, ami ezt a „**legyen meg a Te akaratom**” tusát követte, minden részletében a Mindenható Isten ereje és cselekedete volt, úgy a kereszthalál, ahogy a halálból való dicsőséges feltámadás is.

Az Istennek tetsző szolgálat, „az imádság harc, amelyet folytatnod kell, bárhol is vagy. Bárhogyan rendezze is el Isten életkörülményeidet, az a dolgod, hogy imádkozz! Soha ne engedd magadban ezt a gondolatot:

- "Semmi sem használhatott ott, ahol vagyok!"

(...) Egészen bizonyos, hogy ott nem lehetsz hasznos, ahol nem vagy. (Így tehát) bármilyen nehéz körülmények közé helyezett is Isten, imádkozz; hívd Őt, kiálts hozzá szüntelen!

"Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt" (Jn 14,14) (- mondja az Úr.)

Ha nem élünk meg valami rendkívülit, nem akarunk imádkozni; ez a szellemi önzés legkifejezettebb formája. Isten irányításának a vonalában kell dolgoznunk, Ő pedig ezt mondja:

"Kérjétek!" "Kérjétek azért az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába!"

(Mt 9,38).

A kivitelező munkás tevékenységében nincs semmi izgalmas, de ő viszi véghez a lángész terveit; és a munkálkodó szent viszi véghez Mestere elgondolásait. Az Ő szempontjából nézve imádságod munka és mindig történnek dolgok a nyomában. Ha majd a fátyol szétszakad, micsoda ámulattal fogjuk meglátni azokat a lelkeket, akiket learattunk egyszerűen azért, mert Jézus Krisztus rászoktatott arra, hogy rendelkezései szerint járjunk el.

Amilyen ez a belső, titkon való Isten-imádatunk, olyan a külső szemmel látható szolgálatunk. Amennyiben belső szobánk rejtettségében teljesen egy vagyok Jézus Krisztussal és a szívem Atyám imádsásával teljes, lehetetlen, hogy Isten maga ne cselekedne látványosan.¹⁶

Ezek ismeretében ajánljuk fel, szánjuk oda magunkat Istenünk és Urunk szolgálatára! „Kérjétek azért az aratás Urát”, és Ő majd irányítja a körülményeket és kiküld titeket”¹⁷ az Ő nagy aratásába. Ámen.

¹⁴ Charles Haddon Spurgeon: Isten ígéreteinek tárháza Primo/Evangéliumi kiadó Budapest 1994. oldal 302.

¹⁵ Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába. Máté 9:38; Luk 10:2.

¹⁶ Te pedig amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet neked nyilván. Máté 6:6

¹⁷ Oswald Chambers: Krisztus mindenekfelett Primo/Evangéliumi Kiadó Budapest 1992. oldal 292. vö.: <http://www.keresztenyudalok.hu/ahitatok/chambers?ho=10&nap=16>